

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Slujitor al Bisericii, slujitor al poporului

Incununat-a Domnul fruntea Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian cu cununa celor 70 de ani și cu laurii vrednicilor deosebite. De aceea la acest popas sărbătoresc al vieții aducem toți, ierarhi, preoți și credincioși, cuvînt de dragoste și cinstire Intîistătorului Bisericii noastre.

Răsărit din popor, crescut în sînul poporului, și-a dăruit viața slujirii acestui popor.

Plămădit în tinda bisericii, în credință, sfintele slujbe, tradiții și obiceiuri străvechi, a slujit și slujește cu toată ființa Biserica Ortodoxă Română.

Osîrduitor pentru înflorirea Patriei noastre scumpe în unitate, libertate și propășire, s-a adevărit ca un adevărat fiu al poporului, al vremilor mărețe de azi.

Călăuză și făurar al refacerii unității noastre bisericești, a întărit și desăvîrșit această unitate, făcînd din ea izvor de viață nouă pentru Biserica strămoșească și sprijin al muncii înfrățite a tuturor pentru marile realizări ale țării noastre.

Prin școlile teologice a înnoit Teologia și a dăruit Bisericii preoți ai duhului nou de viață în Hristos, în dragostea de Biserică, de Patrie și de idealurile superioare ale epocii noastre.

Ca un adevărat apostol al lui Hristos — a întins brațe frățești tuturor cultelor din țară și de peste hotare, ca împreună să slujim poporului, păcii între oameni și popoare.

Patriarh al apostolatului social, Patriarh al unității noastre bisericești, Patriarh al ecumenismului, Patriarh al păcii și înfrățirii — Prea Fericirea Sa este înconjurat de o cinstire deosebită pretutindeni.

La cîrma Bisericii fiind, cuprinde toate sarcinile grele și așa de numeroase, le pătrunde pînă în cele mai adînci rădăcini, descifrează glasul vremii, îndrumază și organizează activitatea preoțimii, cu privirea mereu ațintită spre zările prezentului și viitorului.

Știe cum să vorbească și celui învățat și credinciosului simplu, de la inimă la inimă — cu părintească dragoste. De aceea, la toate întîlnirile cu credincioșii este așteptat și înconjurat cu negrăită dragoste și bucurie și cuvîntul cald și înțelept al Prea Fericirii Sale luminează sufletele, încălzește inimile și rodește înșutit.

Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian la împlinirea vârstei de 70 de ani

Încă dintru începuturile ei pămîntești, Sfînta noastră Biserică dreptmăritoare ne-a împărțit, între altele, această apostolească îndemnare: „Să cinstiți pe cei ce se ostensec între voi și care sînt mai-mari ai voștri întru Domnul și vă povățuiesc” (Sf. Apostol Pavel către Tesaloniceni, întâia, 5,

12). Ascultători făcîndu-ne apostolescului îndemn, la Sf. Liturghie și la alte sfînte slujbe, cler și credincioși deopotrivă, „cu o gură și cu o inimă” înălțăm către Părintele ceresc rugăciuni fierbinți — în graul demult și bine stabilit al ecteniilor — pentru îndelunga înzîlire a mai-marilor noștri bisericești și cetățenești, „pentru toți cei care sînt în dregătorii, ca să petrecem viața pașnică și liniștită, în toată curvioșia și bunăcuviința” (I Tim. 2, 2). Cînd și cînd, la anumite soroace, rugăciunile acestea se întesesc în chip firesc și se împletesc, festiv, cu urări de bine, cu manifestări de iubire și recunoștință. E ceea ce facem acum, cînd Intîistătorul Bisericii noastre Ortodoxe Române, Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian, împlinește venerabila vîrstă de 70 de ani.

O viață închinată în întregime Domnului și slujirii credincioșilor noștri — aceasta este binecuvîntata „curgere” prin făgașul vremii noastre a biografiei Prea Fericirii Sale.

A văzut lumina zilei la 22 februarie 1901, în satul Suiști, com. Cermegești (jud. Vîlcea), din părinții țărani Marin Ilie Marina și soția sa Elena, descendentă dintr-o familie preoțească, participantă activă la unele evenimente istorice din părțile vîlcene. Absolvînd Seminarul teologic „Sf. Nicolae” din Rîmnicu-Vîlcii și obținînd totodată diploma de învățător, a funcționat în această calitate pînă în anul 1930. Intre timp, la 14 oct. 1924, a fost hirotonit preot pe seama parohiei Băbeni-Vîlcea. La 17 decembrie 1929 a fost proclamat licențiat al Facultății de Teologie din București. Numit director al Seminarului teologic din R.-Vîlcea la 1 noiembrie 1932, pe lîngă conducerea înțeleaptă a acestui așezămînt bisericesc, îndeplinea concomitent îndatoriri de preot al catedralei episcopale, trecînd apoi (1 sept. 1933) ca paroh al bisericii „Sf. Gheorghe” din același oraș. Împreună cu Mihail Sadoveanu și scriitorul Octav Livezeanu, a participat — în ianuarie 1939 — la înființarea revistei „Muncă și voie bună”, redactînd permanent pagina bisericească „Pentru suflet”. În aug. 1939 fiind numit director al tipografiei eparhiale din R.-Vîlcea, a cedat pagina respectivă părintelui Gala Galaction.

La 29 martie 1945, mitropolitul de atunci al Moldovei, Irineu Mihălescu, a făcut cunoscut Sfîntului Sinod că — el fiind suferînd — a numit vicar pe preotul Ioan Marina, „o persoană demnă și capabilă pentru multul rost al sfîntei Mitropolii”. La 30 iulie 1945, Sfîntul Sinod i-a acordat rangul ierarhic de Arhiepiscop-vicar, cu titlul de „Vasluianul”. Intrînd în monahism după rînduială, la 12 august 1945 a fost hirotonit întru arhiepiscop. În această calitate, a sprijinit acțiuni de asistență socială în cuprinsul Mitropoliei, stăruind în același mod pentru activitățile culturale de masă, precum și pentru vindecarea rănilor lăsate de război în Moldova. La 19 noiembrie 1947 a fost ales Mitropolit al Moldovei și Sucevei, în urma retragerii din scaun a mitropolitului Irineu Mihălescu. Prin trecerea la Domnul — în 27 februarie 1948, — a Patriarbului Nicodim, a de-

PREA FERICITUL PĂRINTE JUSTINIAN
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

De aceea, la popasul celor 70 ani de viațuire, la secerișul atîtor ani de muncă și slujire înțeleaptă, clarvăzătoare, neprecupețită și cu rod îmbelșugat, aducem Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian — în numele Mitropoliei Ardealului, în numele Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu — omagiul ierarhilor, preoților și credincioșilor și rugăm pe bunul Dumnezeu să-i dăruiască mulți ani cu sănătate, pace, bucurie și noi realizări pentru Sfînta noastră Biserică, pentru Patria noastră scumpă, pentru înfrățirea dintre Biserici și dintre popoare.

† NICOLAE
Mitropolitul Ardealului

(Continuare în pag. 2)

Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian

la împlinirea vârstei de 70 de ani

(Urmare din pag. 1)

venit Locțiitor de Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

La 24 mai 1948, Colegiul Electoral Bisericesc a ales Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române pe I. P. S. Mitropolit Justinian al Moldovei și Sucevei. În 6 iunie 1948, noul Patriarh al Bisericii noastre a fost înscăunat sărbătorește în primul jeț vladicesc al sfintei instituții.

Au trecut mai bine de douăzeci de ani de atunci... Un volum aniversar bogat în text și în realizările înregistrate — intitulat: „Douăzeci de ani din viața Bisericii Ortodoxe Române. La a XX-a aniversare a înscăunării Prea Fericitului Patriarh Justinian“ (apărut în 1968, prin purtarea de grijă a Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă) — a arătat limpede și documentat, prin condeie de prestigiu din țară și din străinătate, că acești ani au fost o epocă de zidire nouă, din toate punctele de vedere, în viața Bisericii noastre străbune. Au fost înnoite prin atenta, competența și permanenta purtare de grijă a Prea Fericitului Sale, ajutat de II. PP. SS. și PP. SS. Ierarhi Membri ai Sfântului Sinod, legiuiri și așezăminte bisericești, pregătirea clerului și lucrarea pastorală în mijlocul credincioșilor, a fost uniformizat cultul Bisericii noastre înlăturându-se cu tact și înțelepciune infiltrajul străine de dubul Ortodoxiei răsăritene și de practica rituală a Bisericii strămoșești; a fost realizată unificarea bisericească și, prin înfăptuirea și adâncirea ei, s-a adus din partea Bisericii noastre o contribuție de preț la unitatea noastră a tuturor; a fost organizată și întărită participarea clerului și credincioșilor la lupta pentru pace, iar părtășia noastră la purtarea sarcinilor obștești, la dezvoltarea impetuoasă a Patriei noastre socialiste, a îmbrăcat forme inedite de manifestare a simțămintelor patriotice ce-i animă permanent și profund pe preoți și credincioși deopotrivă.

Relațiile interconfesionale și interbisericești, interne și externe, au fost cultivate și adâncite ca niciodată în trecut. Vizitând Biserica noastră în octombrie 1967 și văzând că la o cină dată de Sfântul Sinod în cinstea Sa „sint de față, laolaltă, aproape toate religiile și toate Bisericile, copii ai Aceluiași Unic Părinte“, Sanctitatea Sa Atenagora I, Patriarhul Ecumenic de la Constantinopol, a recunoscut profund mișcat că a văzut astfel întruchipată ecumenicitatea. „Această imagine o voi lua cu mine și voi vorbi despre ea pretutindeni... Este într-adevăr ceva mareș. Am aflat că toți conducătorii de culte ce vin din provincie sînt găzduiți aici în palatul patriarhal... Acest palat atît de mareș și atît de iubitor de oaspeți intrupează ecumenicitatea“.

Vizitele și reuniunile interbisericești dau prilej oaspeților de peste hotare să vadă la fața locului viața noastră bisericească și, totodată, propășirea țării, a poporului nostru. Sintem o Biserică autocefală. Noi nu primim dispoziții din afară țării, de niciunde. Prin înfăptuirea unificării bisericești, în 1948, ne-am afirmat hotărît și definitiv vrerea de-a trăi în pace, laolaltă, toți credincioșii români, nu numai întreolaltă, ci și alături de credincioșii altor biserici, și astfel, într-o unitate indestructibilă, să aducem prinosul nostru de participare loială la întărirea și propășirea Patriei.

Față de Biserica din Transilvania — ramură a Ortodoxiei noastre unitare și iubitoare de popor — Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian a avut permanent prisositoare dragoste ocrotitoare. A cercetat pe ierarhii ei — încă de pe vremea cînd trăia Mitropolitul Nicolae Bălan († 1955) —, a participat la bucuriile ei (Alba Iulia, Sibiu, Cluj, Brașov, etc.) și la strădaniile ei în cadrul general al Bisericii Ortodoxe Române, a sprijinit lucrările de restaurare a bisericilor monumente istorice, a contribuit efectiv la ridicarea de noi locașuri de cult, laolaltă cu chiriarhii ai locului a participat la sfințiri de biserici, a încurajat și distins numeroși slujitori bisericești care s-au remarcat prin zel pastoral și rîvnă patriotică.

Mulțumindu-i cu cel mai profund respect pentru tot binele pe care l-a bărăzit pînă acum Bisericii străbune, laolaltă cu întreg clerul și cu toți credincioșii ortodocși români, rugăm pe Părintele luminilor să-i bărăzească încă multe și fericite ani, cu sănătate și izbînză izvoditoare de mari bucurii duhovnicești. Nouă tuturor — să ne dea Cel de Sus oșirdia ascultării depline de Întîistătorul Bisericii străbune, care ne călăuzește înțelepțește în căile Domnului și ale dragostei de țară și popor.

INTRU MULȚI ȘI FERICIȚI ANI, PREA FERICITE PĂRINTE PATRIARH JUSTINIANI

TELEGRAFUL ROMÂN

Din înțelesurile Sf. Liturghii

Liturghia Darurilor mai înainte sfințite

În afară de Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur și a Sf. Vasile cel Mare, Biserica noastră mai are și o altă Liturghie, numită Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, sau Liturghia Sf. Grigorie. Această Liturghie se săvîrșește în timpul Postului Paștilor.

Deși originea acestei Liturghii este orientală, autorul ei se consideră a fi Sf. Grigorie cel Mare, supranumit Dialogul (mort la 604), papă al Romei, care a petrecut timp mai îndelungat la Constantinopol, ca trimis al papei Pelagiu al II-lea, între anii 578—584. Liturghia aceasta a fost introdusă și în ritualul roman.

De fapt, Liturghia aceasta trebuie considerată ca o lucrare colectivă a Bisericii Ortodoxe, care s-a întocmit și s-a rînduit în forma pe care o are azi, într-un timp mai îndelungat.

Liturghia Sf. Grigorie sau a Darurilor mai înainte sfințite s-a născut din dorința multor credincioși de a se împărtăși și în timpul Postului Paștilor, mai ales în zilele de miercuri și vineri.

Se știe că sinodul de la Laodiceea, ținut în anul 364, a hotărît prin canoanele 49 și 51 de a nu se mai sluji Liturghia în timpul Postului mare. Aceasta din motivul să zilele postului sînt zile de pocăință, de ajun, ceea ce nu se potrivește cu slujirea Sf. Liturghii, care, după cum se știe, este o slujbă de bucurie.

Pentru a se putea respecta și hotărîrile sinodului din Laodiceea, și pentru a se putea împlini și dorința credincioșilor de a se împărtăși în timpul Păresimilor, s-a introdus obiceiul ca la Liturghiile de sîmbăta și Duminica din timpul Postului, să se consacre mai multă pîine și mai mult vin ca de obicei, acestea să se păstreze în biserică și cu aceste daruri mai înainte sfințite să se împărtășească credincioșii în cursul săptămîinii. S-a introdus deci obiceiul unei cuminecări solemne în zilele de miercuri și vineri din timpul Postului Paștilor. Rînduiala acestei cuminecări era simplă la început. Ea consta din rînduiala Vecerniei și rugăciunile de la împărtășire. Din această rînduială s-a dezvoltat o slujbă dumnezeiască, o Liturghie, cunoscută sub numele de Liturghia Darurilor mai înainte sfințite.

Nu se știe cînd a apărut mai întîi această rînduială în forma în care o avem azi. E sigur că sinodul Trulan, din anul 692, a rînduit ca această Liturghie să se facă în toate bisericile ortodoxe în zilele din Postul Paștilor.

După hotărîrea sinodului Trulan, canon. 52, această Liturghie se poate săvîrși în orice zi din Păresimi, cu excepția zilelor aliturgice și a zilelor cînd se face Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur sau a Sf. Vasile. În practică însă această Liturghie nu se oficiază decît miercuri sau vineri din Păresimi, luni, marți și miercuri din săptămîna Patimilor, în joia din săptămîna a cincea a Postului și la unele sărbători bisericești cu polieleu (Sf. Haralambie, întîia și a doua aflare a capului Sf. Ioan Botezătorul, Sfinții 40 de mucenici și la 24 martie), dacă acestea cad în unele din zilele de rînd ale săptămîinii (de luni pînă vineri).

Azi, Liturghia Darurilor mai înainte sfințite se oficiază dimineața, la timpul fixat pentru slujirea Liturghiei. La început ea se slujea spre seară, la vremea potrivită pentru Vecernie.

Cunoscînd scopul acestei Sfinte Liturghii, fiecare preot este dator ca în sfîntul și marele Post, atunci cînd urmează a face Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, să scoată la Proscomidia din Duminica dinaintea acelor zile, pe lângă Sfîntul Agneț pentru acea Duminică, încă atîtea Sfinte Agnețe cîte Liturghii ale Darurilor mai înainte sfințite are a săvîrși în cursul săptămîinii ce vine.

Partea de la început a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite este începutul Vecerniei, cu Psalmul 103 și cu ectenia obișnuită. Urmează citirea Catismei a 18-a din Psaltire, împărțită în 3 stări (părți). În timpul citirii celor trei stări preotul se roagă în taină și pregătește vasele sfinte pe masa altarului și duce Sf. Agneț de pe masa altarului la masa Proscomidiei, fără a zice ceva și le acoperă cu procovețele. În momentul ducerii se sună clopoțelul spre a aminti acest lucru credincioșilor. Între stări se zic ectenii mici. După starea a treia se zice a treia ectenie mică, după care se cîntă: „Doamne strigat-am...“ La mărirea stihirilor se face vohodul, sau ieșirea, cu cădelnița, sau cu Sf. Evanghelie. În continuare se citește Prochimenul prim și prima Parimie, după care se zice: Porunciți, iar preotul ia un sfeșnic cu o luminare aprinsă și cădelnița și din fața sfintelor uși, se întoarce spre răsărit și însemnînd cruciș, zice cu glas mare: Lumina lui Hristos, luminează tuturor, după care citețul citește a doua parimie. După a doua parimie se cîntă de preot și de amîndouă

stranele în mod alternativ cîntarea: „Să se îndrepteze rugăciunea mea...“ În timpul acestei cîntări preotul înconjoară masa altarului recitînd stihuri din Psalmi. Cîntarea aceasta alternativă este împreună cu plecarea genunchilor și cu metanii.

Pînă la Heruvic urmează rînduiala Liturghiei obișnuite cu unele deosebiri în textul rugăciunilor pe care le citește preotul în taină, deosebiri în textul ecteniilor (de miercuri din săptămîna a 4-a) și deosebiri în textul ecfoniselor.

În loc de Heruvic se cîntă: „Acum puterile cerești...“, după care urmează Intrarea cea mare, care se face în cea mai adîncă tăcere, după care, strana cîntă partea a doua a Heruvicului: „Cu credință și cu dragoste...“ Urmează o ectenie și apoi rugăciunea Tatăl Nostru. În momentul ridicării Agnețului preotul nu ridică Sfîntul Agneț ci numai îl atinge zicînd: „Să luăm aminte! Cele mai înainte sfințite Sfintele, sfinților“. Textul chinonicului este: „Gustați și vedeți că e bun Domnul“. Sfirșitul acestei Liturghii este deosebit față de Liturghiile obișnuite prin unele cîntări și prin rugăciunea Amvonului, al cărei text este cu totul deosebit.

Ceea ce trebuie să reținem din rîndurile acestei Liturghii e faptul că deși cuprinde momentul solemn al împărtășirii, care e un moment de bucurie duhovnicească, totuși caracterul ei e de pocăință cerut de timpul Postului Paștilor în care se oficiază.

Astfel, Psalmul 103 ne duce cu gîndul la crearea lumii, la frumusețile întregii creațiuni, așa cum au fost atunci cînd au ieșit din mîna lui Dumnezeu, și care atunci erau „bune foarte“ (Facere 1, 31). Tot acum sufletul e copleșit de prezentarea în culorile cele mai vii a purtării de grijă a lui Dumnezeu față de lume, față de creaturile Sale și în special față de om.

Citirea catismei a 18-a preînchipuie pregătirea omierii pentru venirea Mîntuitorului, pregătire care s-a făcut prin învățăturile proorocilor. Cîntarea: Doamne strigat-am, exprimă starea omului care e departe de Dumnezeu. În durerea lui el cere lui Dumnezeu ajutorul ca rugăciunea lui să se înalțe spre ceruri ca fumul de tămîie și să fie bine primită.

Vohodul de la vecernie preînchipuie pogorîrea Mîntuitorului pe pămînt și înălțarea Lui la ceruri unde ne-a suît și pe noi. Cîntarea: Lumină lină, este adresată Mîntuitorului și slăvește cele trei persoane ale Sf. Treimi. La Liturghia Darurilor mai înainte sfințite cîntarea aceasta simbolizează așteptarea lui Mesia de către omenirea Legii Vechi. Venirea lui Hristos pe pămînt a fost ca o lumină pentru omenirea tuturor timpurilor.

Cînd preotul dă binecuvîntarea cu luminarea aprinsă, acesta simbolizează pe însuși Hristos, lumina lumii, care luminează pe tot omul care vine în lume.

La paremii, citirea din cartea Facerii simbolizează căderea lui Adam, iar citirea din Pilde simbolizează venirea lui Hristos pe pămînt și învățătura Lui dumnezeiască.

Rugăciunea: Să se îndrepteze..., care se cîntă alternativ de ambele strane, ne aduce aminte de primele timpuri ale Bisericii, cînd toți credincioșii participau la cîntarea din biserică alături de cîntăreți.

Am spus că din miercuri săptămîinii a 4-a se introduce niște ectenii speciale pentru catehumeni: „... cîți sînteți pentru luminare apropiati-vă; rugați-vă cei pentru luminare Domnului“. Cei pentru luminare erau catehumenii. În vechime, miercuri la înjumătățirea Postului catehumenii se pregăteau pentru Sf. Botez printr-un fel de examen solemn în fața episcopului. Acum erau aleși cei vrednici de primirea acestei taine și erau pregătiți.

Cîntarea: „Acum puterile cerești...“, vrea să ne spună că înseși puterile cele cerești slujesc împreună cu noi, căci intră Împăratul mării, adică însuși Hristos, cu Trupul și cu Sîngele Său. Pline de mîngîiere sînt cuvintele: „Cu credință și cu iubire să ne apropiem...“ Tot mîngîietoare și dătătoare de nădejde sînt și cuvintele Chinonicului: „Gustați și vedeți că bun este Domnul“.

În rugăciunea Amvonului preotul se roagă ca bunul Dumnezeu să ne dea putere și ajutor ca să împlinim timpul Postului, să păzim credința nedespărțită și să ne arătăm biruitori asupra păcatului ca să ajungem a ne închina și Sfintei Învieri.

Liturghia Darurilor mai înainte sfințite este una dintre podoabele cultice ale Ortodoxiei. În ea și prin ea credincioșii celor dinții veacuri creștine îl adorau pe Dumnezeu, îi mulțumeau pentru bine-

(Continuare în pag. 4)

Bilanț rodnic în activitatea economico-socială a țării

Prin presă, radio și televiziune, cât și prin contacte directe, luăm cu toții cunoștință de importante realizări pe care Patria noastră le-a dobândit în ultimul cincinal: 1966—1970, în care anul care s-a încheiat, a constituit cea din urmă verigă.

Deși inundațiile din primăvara anului trecut au provocat mari greutăți în desfășurarea activității productive și importante pierderi economice naționale, totuși țelurile principale ale planului anual de dezvoltare economico-socială a țării au fost îndeplinite în bune condiții. Acest lucru se oglindește fidel și în „Comunicatul cu privire la îndeplinirea planului de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România în anul 1970”, din care încreștăm doar câteva date.

De la început trebuie să spunem că bilanțul este cât se poate de îmbucurător: Industria a produs bunuri materiale în valoare de 296,7 miliarde lei, cu 31,7 miliarde lei, adică cu 12% mai mult decât în anul 1969, înglobând aici noi cantități de energie electrică, motoare electrice, autocamioane și autoturisme, tractoare, îngrășăminte minerale, materiale plastice și rășini sintetice, tricotate, televizoare și alte produse industriale. Gospodăria uriașă a țării s-a îmbogățit cu 390 capacități noi de producție, dintre care amintim: laminorul slebind de la Combinatul Siderurgic din Galați, 420 MW la Termocentrala din Mintia-Deva, instalații pentru fibre poliesterice la Uzina de fibre sintetice din Iași, noi instalații chimice la Combinatul Chimic din Craiova, fabricile de cherestea și mobilă de la Combinatul pentru industrializarea lemnului din Cîmpeni, Fabrica de Tricotaje tip lină din Miercurea Ciuc, Fabrica de conserve din legume și fructe din Turnu-Măgurele și încă multe altele. Mașini electronice de calcul, mașini și utilaje moderne, procedee tehnologice noi, perfecționarea organizării muncii și ridicarea calificării forțelor de muncă sînt cheile reușitei în activitatea industrială.

De aceea o mare atenție s-a acordat în activi-

tatea industrială mecanizării și automatizării proceselor de producție.

Ca și în alți ani, atenție cuvenită s-a acordat de către Conducerea Patriei noastre și agriculturii, unde, în 1970, investițiile au fost de 8,7 miliarde lei, cu 16,9% mai mult decât în 1969. Au început să funcționeze 80 noi capacități de producție agrozootehnice, iar pămîntul și-a schimbat înfățișarea prin darea în folosință a 105,5 mii hectare suprafețe amenajate pentru irigații.

Cu toate aceste străduințe, din cauza condițiilor naturale nefavorabile producția globală în agricultură în 1970 a fost de 68,7 miliarde lei, cu 3,7 miliarde lei mai mică decât în anul 1969.

Importante realizări și depășiri, față de anul 1969, s-au înfăptuit și în domeniul transporturilor. Așa de pildă: 520 km drumuri publice modernizate, 1500 km de drumuri acoperite cu îmbrăcăminte asfaltică ușoară.

Locomotivele cu aburi, gîfîind de povară, cu părul cărunt despletit în vînt, au început să treacă la odihna bătrînelor, fiind înlocuite, încetul cu încetul de fucele tinere, pline de forță, locomotivele electrice. Apoi telecomunicațiile cu noile stații automate urbane și interurbane, pentru a nu ne mai simți departe unul de altul, turismul, prin care arătăm și altora frumusețea țării noastre, schimbările comerciale externe care au atins în 1970 cifra de 22,8 miliarde lei valută, cu 12,7% mai mult decât în 1969, toate acestea făcute cu un singur gînd și cu un singur scop: îmbunătățirea continuă a nivelului de trai material și cultural al tuturor fiilor țării. Iar această ridicare a nivelului de trai s-a manifestat prin sporirea venitului populației, prin majorarea salariilor, ajungîndu-se la salariul minim de 800 lei, prin investiții din partea Statului, în domeniul social cultural etc.

De aceea, și de acum înainte, toți fiii Patriei, români, unguri, germani și alte naționalități, vom munci cu mai mult elan, pentru a ne ridica țara spre culmi mai înalte, mai luminoase.

T.

Un veac și jumătate de la moartea lui Petru Maior

În 14 februarie a.c. s-au împlinit 150 de ani de la moartea protopopului Petru Maior, reprezentant de frunte al lingvisticii, istoriei și teologiei românești din Transilvania de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea și începutul celui de al XIX-lea, unul din precursorii marelui act al Reîntregirii Bisericii Ortodoxe Române din Transilvania, săvîrșită în 1948.

Născut prin anii 1754—56 în Tg. Mureș, unde tatăl său era protopop, și-a început învățătura la Tg. Mureș, apoi la Blaj, pentru ca în 1774 să fie trimis la Roma pentru studii de filozofie și teologie. A studiat în Roma timp de 5 ani, ca apoi să studieze, încă un an, la Universitatea din Viena. Reîntors în Transilvania, a fost 4 ani profesor la Blaj, apoi timp de 24 de ani (1785—1809) protopop la Reghin. În această ultimă calitate s-a îngrijit în permanență de învățătura tinerilor din parohiile care alcătuiau protopopiatul condus de el, precum și de luminarea credincioșilor prin cuvînt. Dovadă sînt cele trei volume de predici pe care a izbutit să le tipărească mai tîrziu (1809—1810).

Petru Maior a fost în același timp și un luptător pentru afirmarea drepturilor poporului român din Transilvania. Astfel, în 1790 redactează un memoriu, împreună cu un alt protopop, Ioan Para, prin care cereau drepturi politice pe seama românilor transilvăneni. Se știe că în anul următor, fruntașii românilor transilvăneni au redactat cunoscutul lor memoriu Supplex Libellus Valachorum prin care cereau recunoașterea poporului român ca a patra națiune în Transilvania, precum și drepturi politice, sociale și economice. De această luptă nu a fost străin nici Petru Maior.

În 1809, părăsindu-l Transilvania, plecînd la Buda, unde fusese numit „revizor” și corector al cărților românești care se tipăreau acolo. Scopul principal pe care l-a urmărit prin această numire a fost „ca și mai mult să poată lucra cu peana pentru neamul românesc”, cum a mărturisit el însuși.

În adevăr, în cei 11 ani cît a mai trăit, a izbutit să tipărească o seamă de lucrări istorice, lingvistice, literare, de predici, precum și câteva cărți de popularizare pentru gospodari. Cea mai însemnată lucrare a sa este *Istoria pentru începutul românilor în Dacia* (1812), în care își propunea să dovedească, între altele, că poporul român se trage și din poporul roman, a cărui limbă o vorbește, și că este cel mai vechi popor pe aceste locuri, pe care nu le-a părăsit niciodată. De pildă, el vorbea despre „nemărginita mulțime a româ-

nilor cîtă este în Banat, în Maramureș, în Ardeal, în Țara Muntenească, în Moldova și pe aiurea la Marea Neagră”, dovedind prin aceasta conștiința unității noastre de neam.

Ideea unității de origine și de limbă apare în aceste cuvinte: „Însă, măcar că limba românilor e împărțită în mai multe dialecte, a căror osebire mai vîrtos stă în pronunțare sau răspunderea unor litere, totuși românii cei dincoace de Dunăre toți se înțeleg laolaltă; ba în cărți nici nu au, fără un dialect singur: deschilinierea dialectelor numai în vorbă se aude”.

Tot în ce privește limba, Petru Maior are marele merit că a fost primul învățat care a arătat că limba noastră derivă din latina populară și nu din cea clasică, așa cum susținuseră greșit Samuil Micu și Gheorghe Șincai. De altfel, tot Maior a arătat că latina populară sta și la baza celorlalte limbi romanice. A îndemnat stăruitor să se introducă alfabetul latin în scrisul românesc, lucru ce s-a realizat definitiv la mai puțin de o jumătate de veac de la moartea sa. Petru Maior are și meritul de a fi colaborat la elaborarea primului dicționar etnologic al limbii române, intitulat: *Lexicon românesc latinesc-unguresc-nemesc*, cunoscut sub numele de *Dicționarul de la Buda* (1825).

Pe tărîm bisericesc, lui Maior îi revine meritul de a fi tipărit prima *Istorie bisericească a românilor, atît a celor dincoace, cît și a celor dincolo de Dunăre* (1813). Prin această lucrare, el voia să dovedească vechimea creștinismului la noi încă din perioada colonizării Daciei. El scoate în relief și faptul că „Biserica românilor totdeauna a fost de legea grecească” și supusă patriarhului de Constantinopol. Despre actul dezbinării sufletesti a românilor din anii 1698—1701, spunea că a fost numai de suprafață, căci uniții „legea grecească înțreagă întreguță, o țin”. El exprima limpede adevărul că în timpul său, preoții și credincioșii uniți trăiau în cea mai bună înțelegere cu cei ortodocși, în cît „și la îngropăciunea morților și la maslu și întru alte tocmele duhovnicești și bisericești se adună laolaltă, cîntă, slujesc împreună, fără de a se sfîi unii de alții...”. „Ce e mai mult — continuă el — fără osebire se ispovedesc uniții mireni la preoții neuniți, și neuniții la preoții uniți; ba și însuși preoții fac aceiași. Pre multe locuri nici nu mai auzi vorbă de unire și de neunire; numai cît pre unii îi chiamă uniți și pre alții neuniți, după felul arhierului căruia sînt supuși”. Iată deci, care era rezultatul încercărilor de dezbinare a românilor transilvăneni duse de Habsburgi și de izuiți timp de peste 100 de ani!

Cu multă simpatie îl prezintă pe episcopul Inochentie Micu și lupta dusă de el împotriva teologului iezuit, în scopul păstrării legii strămoșești, scriind: „Făcu rînduială ca legea și toate tocmelele Bisericii Răsăritului pretutindene curată să se țină”, sau „prinse a pune teologului hotărîrea ca nemica din obiceiurile și tocmelele cele papistășești să nu cuteze a vîri întră români”.

Tot așa combate și încercările episcopului Ioan Patachi de a introduce învățături și practici catolicizante în Biserica românească, folosind pe „Sf. Părinți, soboarele ecumenice, hotărîrile și canoanele lor”.

De la Petru Maior au rămas două lucrări în manuscris. Prima este intitulată *Procanonul* (tipărit în 1894 și 1948), în care, bazat pe argumente biblice și patristice, răstoarnă toate pretențiile papalității: primatul, infailibilitatea și pretenția de putere lumească. El arată că pretinsul primat de jurisdicție al lui Petru n-are nici un temei în Sf. Scriptură și la Sfinții Părinți. Drept aceea, nici primatul și infailibilitatea papei n-au nici o justificare. „La atîta întunec — scrie el — au fost venit la Apus adevărul cît partea cea mai mare a apusenilor învăța și socotea că papa încă este nesmîntnic (infaibil) întru învățătura dogmatică, ba încă unii își nălucea că și nesmîntnicia (infaibilitatea) Bisericii de la papa ar fi împrumutată și Biserica, învățînd ceva, ar putea greși”.

În a doua lucrare, *Protopapadichia*, scrisă în 1795, arată drepturile pe care le aveau din vechime protopopii români din Ardeal, drepturi care le-au fost răpite în timpul său de episcopul Ioan Bob.

Deci, prin activitatea sa, alături de alți bărbați de seamă ai poporului nostru din cele trei provincii românești, Petru Maior a adus o importantă contribuție la afirmarea unității poporului român, a continuității lui pe aceste plaiuri și, cu deosebire, a unității noastre bisericești, restabilită în chip deplin prin actul măreț din 21 octombrie 1948.

De aceea, cu prilejul împlinirii a 150 de ani de la moartea sa, aducem un pios omagiu de recunoștință acestui strălucit reprezentant al istoriografiei și lingvisticii românești și — în același timp — un precursor al reîntregirii noastre bisericești.

Mircea Păcurariu

Prea Cuviosul Antonie cel Mare

În fiecare an Biserica Ortodoxă cinstește, în ziua de 17 ianuarie, pe Prea Cuviosul Antonie cel Mare, care este socotit „patriarhul călugărilor singuratici”, adică al acelor călugări care, în vechime, au viețuit în liniștea codrilor, în peșterile munților, ori în scorburile copacilor.

S-a născut pe la anul 250 în preajma vestitului oraș Heracliopolis din țara Egiptului. A fost crescut de părinții săi în dragoste de Dumnezeu și astfel, încă din tinerețe, a avut în suflet dorința de a-l urma pe Hristos. Fiind într-o zi la biserică și auzind citîndu-se în Sf. Evanghelie: „De voiești să fii desăvîrșit, du-te, vinde averile tale și le dă săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea vino și urmează mie” (Matei 19, 21), împărți săracilor întinsele ogoare ce le moșteni de la părinții săi, de care rămase orfan de la vîrsta de 16 ani, apoi se retrage în pustie, unde trăiește o viață cumpătată, în muncă, în rugăciune și meditație. În scurt timp ajunge la o viață atît de îmbunătățită, încît mulți călugări veneau la el pentru a lua pildă și învățatură, iar mulțime de credincioși, care aflaseră de sfințenia lui, veneau din depărtări, pentru a primi binecuvîntarea, îndemnul și bine, sfaturile Sfîntului. În timpul prigoanei ce se porni asupra creștinilor de către împăratul Maximian, Sfîntul Antonie umbla prin cetăți, ajutînd și întărind pe creștinii persecutați. A ajuns la vîrsta de 105 ani, fiind îndrumător și dascăl al călugărilor, avînd mulțime mare de ucenici.

Sfîntul Atanasie cel Mare, scriind viața Prea Cuviosului Antonie, spune unele ca acestea: „Cine s-a dus la el (la Sfîntul Antonie) mîhnit, fără să se întoarcă vesel? Cine a venit la el plîngîndu-și morții și nu și-a uitat îndată jalea? Ce pustnic, venind la el abătut, nu s-a întors întărit după aceea? Ce tînar după ce a văzut odată pe Antonie, nu s-a lepădat deodată de plăceri necuvenite și a luat calea cumpătării? Cine a venit la el bîntuît de patimi și nu s-a întors lecuit? Cine, apropiindu-se de el cu gîndul tulburat, nu s-a întors cu sufletul senin?”

Sfîntul Antonie cel Mare, acest chip plin de lumină al Bisericii Ortodoxe, să fie deci pentru noi un exemplu de viață curată, de rugăciune și meditație, de sacrificiu pentru semenii și de luptă împotriva tuturor patimilor ce ne împresoară.

Pr. Nicolae Leșe

Liturghia Darurilor mai înainte sfințite

(Urmare din pag. 2)

facilele primite, se împărțeau cu Sfântul Trup și Singe al Mîntuitorului. Ea trebuie să aibă și pentru noi aceeași semnificație adîncă: timpul Postului Paștilor, începutul primăverii, trebuie să însemneze pentru noi începutul unei noi vieți. Așa după cum natura amărîtă de gerul iernii se trezește la o nouă viață sub razele soarelui întăritor al primăverii, tot așa și noi împărțăm de căldura dragostei lui Hristos, ori de cîte ori participăm la Liturghia Darurilor mai înainte sfințite să fie ca o primăvară a vieții noastre duhovnicești, un început de trăire cu Hristos și în Hristos.

Creștinii de azi, ca și cei din vechime, participă cu multă evlavie, în timpul Postului Paștilor, la Liturghia Darurilor mai înainte sfințite împărțându-se de roadele ei duhovnicești.

Pr. Al. Moisiu

Sfântul Silvestru

„Aveți în voi simțirea care era în Hristos Iisus“ (Fil. 2, 5)

Sf. Silvestru, sărbătorit în 2 ianuarie, s-a născut în Roma, la 284. De mic a rămas orfan de tată, așa încît toată educația și formația sa și-o datoră vredei mame. În învățatura creștină a fost introdus din copilărie. O influență hotărîtoare asupra lui a avut preotul Timotei, venit la Roma tocmai din Antiohia, ca să propovăduiască Evanghelia. Tînărul Silvestru s-a impus în scurtă vreme prin evlavie și deosebită râvnă în tîlcuirea Sf. Scripturi, pentru care fapte a și fost hirotonit preot. În noua vrednicie, el s-a distins prin înțelepciune și curaj în timpul persecuțiilor, ceea ce l-a făcut să fie iubit de toți și să fie ales episcop al Romei. Ca întîistător al Bisericii Romei, Sf. Silvestru a lucrat mult pentru apărarea dreptei credințe și combaterea rătăcirii donatiste. El a avut fericirea să vadă libertatea credinței creștine recunoscută în imperiul roman de împăratul Constantin cel Mare. Din cauza bătrîneții, el n-a putut lua parte la primul sinod ecumenic ce s-a ținut la Niceea în 325. În schimb și-a trimis delegați și a primit cele 7 articole de credință stabilite acolo, prin care s-a osîndit rătăcirea lui Arie. A murit în 385 și a fost înmormîntat în cimitirul Priscilei din Roma. El e un Sfînt scump inimii noastre, fiindcă e din vremea cînd creștinătatea era una și nedespărțită.

Îndeosebi, Sf. Silvestru merită toată cinstirea noastră pentru că s-a dovedit un adevărat păstor creștin, care a avut „simțirea lui Hristos“, după cuvîntul Sf. Ap. Pavel. Aceasta se vede din două fapte pline de un adînc înțeles.

Pe cînd împăratul Constantin încă nu se botezase, iar creștinii erau încă prigoniți, Sf. Silvestru s-a refugiat cu preoții săi în muntele Soracte, din apropierea Romei. În acest timp împăratul Constantin s-a îmbolnăvit grav. Vracii n-au găsit leacul să-l tămăduiască. Unul din vraci l-a sfătuit să se scalde în sînge cald de prunci, căci astfel va scăpa de boală. Împăratul l-a chemat din munte pe Sf. Silvestru și i-a cerut sfatul că ce să facă. Acesta i-a spus:

„Scăldătoarea de care ai trebuință, împărate, nu este să te scalzi în sînge de copil, ci în apa botezului. Dar mai întîi trebuie să crezi în Hristos-Dumnezeu, să postești, să te rogi, să te lepezi de păcatele pe care le-ai săvîrșit. Apoi deschide temnițele și dă drumul creștinilor care au suferit destul pentru credința lor, iar din bogățiile tale ajută pe cei săraci“. Împăratul s-a conformat și pînă la urmă s-a tămăduit. S-a dat poruncă ca nimeni să nu mai prigonească sau să batjocorească pe creștini.

Dar iată și al doilea fapt. Se știe că prin acordarea libertății și pentru creștinism, foarte mulți păgîni au îmbrățișat noua credință. Și cum se întîmplă de obicei în astfel de împrejurări, unii din cei încreștinați la rezezeală, pentru a-și arăta deosebitul zel, n-au întîrziat să ceară împăratului ca să pornească prigoană acum împotriva celor care n-au trecut la credința creștină. Împăratul însă la sfatul Sf. Silvestru a spus: „Domnul nostru nu voiește să vină la El nimeni cu sila. Cel ce de bună voie vine la El, e primit și milostiv. Nu se cade a ne prigoni unul pe altul, căci fiecare este liber să creadă după voia și chibzuința sa“. Iată deci un Sfînt care osîndește „fanatismul religios“, care luptă pentru libertate și egalitatea tuturor religiilor. Desigur că orice formă de fanatism e urîtă, dar fanatismul religios e odios. Mult a avut să sufere omenirea și mult sînge omenesc a trebuit să se verse din cauza fanatismului religios, care a provocat atîtea războaie, nu numai cu păgîni, ci

Prăznuirea patronilor Institutului Teologic

În ziua de 30 ianuarie 1971, a avut loc sărbătorirea Sf. Trei Ierarhi, patronii Institutului Teologic de grad Universitar din Sibiu.

Dimineața, s-a săvîrșit — în Catedrala mitropolitană — Sf. Liturghie de către un sobor de preoți și diaconi în trunte cu P. C. vicar arhiep. Tr. Belășcu și P. C. rector Dr. Is. Todoran. Răspunsurile au fost date de corul studenților teologi condus de P. C. conf. Gh. Șoima.

La priceasnă, a predicat P. C. rector Dr. Is. Todoran, care a întărit personalitatea celor trei luminători și dascăli ai Bisericii, care au făcut luminos chipul lui Dumnezeu în om.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, P. C. vicar arhiep. Tr. Belășcu a citit o rugăciune pentru profesori și studenți ca să înțeleagă și să facă voia lui Dumnezeu.

A fost prezent Î. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, înconjurat de consilieri arhiepiscopesci și profesori de teologie.

După aceea, la orele 12, a început desfășurarea programului festiv în aula Institutului.

Deschizînd ședința festivă, P. C. rector Dr. Is. Todoran a arătat geneza și temeiul sărbătoririi de azi.

Apoi P. C. prof. Dr. Dumitru Călugăr a vorbit despre personalitatea de educatori a Sf. Trei Ierarhi. Prin felul în care și-au educat viața lor și cum au educat pe alții, ei s-au dovedit a fi *eminenți educatori creștini*. Ei au fost și troiță de dascăli ai Bisericii creștine, slujitori ai oamenilor nu atît prin cuvînt, cit mai ales prin *factă* izvorită din *iubire*. În încheiere, îndeamnă pe studenți să îmbine armonios cuvîntul cu fapta, urmînd pilda Sf. Trei Ierarhi, care ne învață slujirea vieții noastre proprii și a vieții panumane.

Urmează lecturi alese din Sf. Trei Ierarhi: folosul psalmilor — Sf. Vasile cel Mare; chemarea preoțescă — Sf. Grigorie de Nazianz; împotriva bogățiilor și nedreptăților sociale — Sf. Ioan Gură de Aur.

Aceste piese din program au fost încadrate cu coruri: „Troiață de arhierii“, de P. Gherman; „Taina Creștinătății“, Troparul Sf. Trei Ierarhi; „Doina cu solo“, de T. Popovici și „Frumoasă ești, Patria mea“ de Gh. Șoima, executate de corul studenților.

La sfîrșit a luat cuvîntul Î. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, arătînd că Sf. Trei Ierarhi sînt pilde de urmat în slujirea omului și a societății.

Lupta Sf. Trei Ierarhi pentru formularea corectă a învățurii despre Sf. Treime este lupta pentru autenticitatea vieții. Căci în Sf. Treime găsim modelul după care putem înțelege propășirea vieții omenești. Sfînta Treime ne învață că individul nu poate trăi singur, închistat în egoismul lui, ci în unitate cu semenii lui și cu Cosmosul întreg. Adevărata viață omenească este comunitatea!

Sf. Trei Ierarhi n-au fost numai teologi, ci au aplicat teologia elaborată de ei la viața socială, făcînd ca învățatura creștină să rodească în viața zilnică.

și creștinii între ei. A trebuit să treacă multe veacuri pînă cînd oamenii luminați au osîndit „fanatismul religios“, iar creștinii să-și dea seama că el e „ocara lui Hristos“. Erasm a spus: „Fanatismul este un bastard al spiritului și al violenței“. Ca să-și impună în mod exclusiv părerile, pe care le consideră ca fiind „singurele“ adevărate, spiritul se împreună cu violența. Iar din această împreunare nefirească, și deci nelegitimă, ia naștere, ca un bastard, fanatismul, a cărui principală caracteristică este intoleranța. Pentru un fanatic, nimeni n-are dreptul să fie de altă părere decît cea pe care o susține el. Ce păcat că urmașii de mai tîrziu ai Sf. Silvestru n-au mai călcat pe urmele lui, ci bazîndu-se pe „brațul secular“ au săvîrșit atîtea păcate încît Dante, care deși era catolic, a numit pe papa: „Principe al fariseilor, care ține în aceeași mîna și sabia și cîrja pastorală“.

Desigur, în vremea noastră s-au schimbat multe sub acest raport, datorită mișcării ecumenice, luptei pentru pace. Din cauza noului climat din lume, ne impresionează așa de neplăcut evenimentele din Irlanda de Nord.

Biserica Ortodoxă Română n-a ars pe nimeni pe rug pentru credința lui, ci a respectat credința altora, cerînd însă ca și alții s-o respecte pe a sa. La noi raporturile dintre culte sînt de pace și colaborare, înfrățite în lupta pentru pace. Sf. Silvestru, care a avut „simțirea lui Hristos“, e așa de apropiat de spiritul vremii noastre, încît se cade nu numai să-l cinstim ci să-l luăm și ca pildă de viață.

Prot. A. Radu

În încheiere îndeamnă pe studenți la trăirea în comunitatea Bisericii și la dăruirea neprecupețită în slujba Patriei.

După festivitate, a avut loc o masă comună la Institutul Teologic, prezidată de Î. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului.

Participant

Povestire cu tîlc

— Și dacă mi s-o rupe caru-n drum, ce mă fac, tată?, zise un fiu tatălui său, care-l trimisese să aducă un car de lemne din pădure.

— N-avea nici-o grijă, îi răspunse tatăl. Chemi nevoia și te învață să-l dregi.

Flăcăul, fiind incredințat pe deplin că așa va fi, plecă tare voios și cu drag la pădure, să aducă lemne de foc cu carul. La întoarcere, necazul de care se temea îl ajunge. Supărat și trist, el își roti privirea în jur, pune mîna streășină la ochi, dar Nevoia nu apărea de nicăeri. Atunci începe să strige: Nevoie, vino de-mi ajută! Nevoie unde ești? Mi-a spus tata că n-ai să mă lași, cu carul fărîmat pe drum. De ce nu vii să-mi arăți ce să fac? Hai, vino odată, că m-apucă noaptea și mă mîncă lupii.

Precum înțelege orișicine, Nevoia nu se arată de loc. Văzînd că se amurgește și de teamă că va înnopta în frig, printre sălbăticiuni, flăcăul își luă nădejdea de la orice ajutor din afară, cercetă unde era stricăciunea: innădi un lemn ici, leagă altul colo, sprijini cu o creangă osia care slăbise și tîrș-grăpiș, ajunsese acasă tocmai cînd se înnoptase de-a binelea.

— Vezi, tată dragă, spunea că va veni Nevoia să mă învețe. N-a venit nici o nevoie. A trebuit să dreg carul eu singur, așa cum m-am priceput. — Și l-ai reparat? — L-am cîrpăcit cum am putut, căci altfel aș fi rămas pe drum.

— Vezi, flăcăul tati? De ce spunea că nu te-avînat Nevoia. Asta este doar chiar ea, cea mai bună și înțeleaptă învățătoare a noastră, în viață!

Și tu, fiule, ia de călăuză Nevoia în zilele vieții tale. Să ne folosim, în rezolvarea problemelor noastre, toate forțele pe care le avem, iar la ajutorul altora să apelăm în lucruri care ne întrec puterile.

Prel. de Pr. V. Anastasin

† Aron Demian f. deputat eparhial

În ziua de 31 octombrie 1970 a fost prohodit în Oraștie Aron Demian, fost profesor la liceul „Andrei Șaguna“ din Brașov (în anul școlar 1918—1919) apoi la liceul „Aurel Vlaicu“ din Oraștie, al cărui director devine în 1922. După 20 de ani de directorat devine inspector general în Ministerul Învățămîntului. Mulți ani de-a rîndul a fost deputat în Adunarea eparhială a Arhiepiscopiei Sibului.

Serviciul înmormîntării a fost oficiat de un sobor de preoți în frunte cu foștii săi elevi: prot. Dr. V. Coman, preot Dr. Ioan Chioariu, prot. Secaș, prot. Petric ș. a.

La catafalcul regretatului au adus cuvînt de prețuire: Pr. Dr. N. Neaga, profesor la Institutul Teologic din Sibiu, în numele Î. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Mladin. Au mai vorbit prot. A. Petric din Oraștie, Dr. Nicolae Mărgineanu, profesor la Universitatea din Cluj, inginer S. Vlad, prot. Dr. V. Coman (din Brașov), Gheorghe Gheorghe, profesor la liceul „Aurel Vlaicu“.

S-a bucurat de o largă popularitate. Dovadă faptul participării unui număr atît de mare de pluggari de prin satele învecinate Oraștiei, pentru a-l însoți pe ultimul său drum.

N. Neaga

Rugă

Părinte!

Sufletul meu atunci te găsește pe Tine,
Cînd face doar bine.

Stăpîne!

Mintea mea atunci de lumină e plină
Cînd dragoste-adună.

Inima,

La Tine o cheamă puteri nevăzute
Din Tine născute.

Iubirea,

E glasul ce-n șoaptă îmi spune
Să merg înspre Tine.

O. Meseșan